

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Triapostolatus Septemtrionis

Caesar, Philipp

Coloniæ Agrippinæ, 1642

2. Qualiter post mortem Karoli Imperatoris in sancta nocte Pentecostes deductus sit per Beatum Iohannem Baptistam, & sanctum Petrum Apostolum, primò ad ignem purgatorium, deinde ante maiestatem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43650

ac temetipsum in grauitate vitæ custodire. Valdè enim nos detestamur omnia, quæ vana & ociosa sunt; nec potest in nostro conuentu esse, quicumque his fuerit delectatus. Post hanc itaque visionem statim se cœpit grauius agere, & puerilia consortia vitare; lectione autem, meditatione, cœterisque vtilitatibus artiùs se occupare, ita vt socij eius valdè mirarentur quòd tam subitò in aliam mutatus sit conuersationem. Cumque post hæc apud vos tonsoratus, atque in Monasticis disciplinis positus adolescentior fuisset factus, humanâ subrepente fragilitate, aliquantulū cœpit à proposito prioris rigore frigescere.

CAPVT II.

Qualiter post mortem Karoli Imperatoris in sancta nocte Pentecostes deductus sit per B. Iohannem Bapt. & S. Petrum Apost. primo ad Ignem Purgatorium, deinde ad Maiestatem Domini.

INterim verò contigit, eum Domini excellentissimi Karoli Imperatoris obitum audisse, quem ipse antea in magnâ potentiâ gloriosum viderat, atque cum magna prudentia Regni scepra laudabiliter gubernasse audierat. De tanti itaque Imperatoris excessu ipse nimio terrore atque horrore perculsus, rursus cœpit ad se redire, & ammonitionis Sanctæ Dei Genitricis ad memoriam verba reducere. Sicque omni postposita leuitate compunctio-

punctionis diuinæ cœpit amore languescere, totumque se in Dei seruitium conuertens, orationi & vigilijs, atque abstinentiæ operam dabat. Cumque his virtutum exercitijs verus athleta Dei insisteret, atque in hac grauitate permanenti mundus illi mortuus fieret & ipse mundo, adueniente sancto die Pentecostes, gratiâ Spiritus Sancti, quæ in eadem Festiuitate super Apostolos effusa est, etiam mentem illius, vt credimus, illustrante atque exhilarante, visum est illi eadem nocte, quod quasi casu subitaneo mori deberet, & in ipso mortis articulo Sanctum Petrum Apostolum & Beatum Iohannem Baptistam in adiutorium sibi inuocasset: cumque anima, vt ipsi videbatur, egrederetur à corpore, ac statim in alia pulcherrima specie corporis, omni mortalitate ac sollicitudine carentis appareret, sub eodem momento mortis & admirationis apparuerunt præfati viri. Quorum erat vnus senior cano capite, capillo plano & spisso, facie rubenti, vultu subtristi, veste candida & colorata, staturâ breui, quem ipse Sanctum Petrum esse nemine narrante statim agnouit. Alius verò iuuenis erat, staturâ procerior, barbam emittens, capite subfusco atque subcrispo, facie macilenta, vultu iocundo, in veste sericâ, quem ille Sanctum Iohannem esse omninò credidit. Hi itaque eum hinc inde circumsteterunt. Porro anima eius egressa, statim in immensâ claritate, quâ totus mundus

Visio S. Ansgarij secunda.

Descriptio S. Petri Apostoli. & B. Iohan. Baptistæ.

D
imple-

*Purgatoriu-
m.*

implebatur, sibi videbatur esse: per quam claritatem illum nullatenus in aliquo laborantem, Sancti supra dicti miro & ineffabili modo ducentes, cum peruenissent ad locum quendam, quem ipse ignem Purgatorium esse nemine narrante certissime sciebat, ibi eum dimiserunt: vbi cum multa passus esset, precipue tamen tenebras densissimas, pressurasque immanissimas, & suffocationes vilis est tolerasse; atque omni memoria ablatâ, hæc solum vix cogitare sufficiebat, quomodo tam immanis posset aliqua existere pœna. Cumque per triduum, vt ipse putabat, ibi cruciaretur, quod spatium illi mille annis longius, propter immensam pœnam visum est, rursus redeuntes iam dicti viri, iterumque illum hinc inde circumstantes, & longè maiori quàm prius alacritate lætantes, atque in omnibus multò suauius incedentes, per maiorem si dici possit claritatem, gressu immobili sine via corporea ambulantes ducebant. Et vt verbis ipsius utamur, Videbam, inquit, à longè diuersos Sanctorum Ordines, quosdam viciniùs, quosdam verò longiùs, ab Oriente assistentes, ad Orientem tamen respicientes, ipsumque qui in Oriente apparebat collaudantes, quidam submissis capitibus, quidam lupinis vultibus, penisque manibus adorabant. Cumque peruenissemus ad locum Orientis, ecce 24. Seniores, secundum quod in Apocalypsi scriptum est, in sedibus sedentes, seruato introitu amplif-

*Maestas
Domini.*

amplissimo, apparuerunt. Qui & ipsi reuerenter ad Orientem respectantes, ineffabiles Domini laudes promebant. Laudes verò in commune canentium suauissimam mihi refectionem ingerebant; sed post reuersionem ad corpus retinere nullo modo poterã. In ipso verò Orientis loco erat Splendor mirabilis, nimia lux accessibilis atque immensæ claritatis, cui inerat omnis color pretiosissimus, omnisq; iocunditas: Omnes verò Sanctorum ordines qui vndique latantes circumstabant, ab ipso gaudium hauriebant; qui splendor tantæ magnitudinis erat, vt nec initium eius nec finem contemplari valerem. Et cum circumquaque longè vel propè respicere possem, in ipsa immensitate luminis quid intus haberetur contemplari non poteram, sed tantum superficiem cernebam: ipsum tamen inibi esse credebam, de quo Petrus ait; In quem desiderant Angeli prospicere. Ab ipso namque claritas immensã procedebat, ex qua omnis longitudo & latitudo Sanctorum illustrabatur: Ipse quoque quodammodo erat in omnibus, & omnis in eo: Ipse omnes exterius circumdabat, ipse omnes interiùs satiando regebat: Ipse superiùs protegebat, ipse inferius sustinebat. Sol verò & luna nequaquam lucebant ibi, nec cælum ac terra ibidem visa sunt. Sed neque ipsa claritas talis erat, quæ oculos contemplantium impediret, sed quæ oculos gratissimè satiaret. Et cum Seniores sedentes di-

D 2

xerim;

xerim; in ipso quodammodo sedebant: nam nil corporeum erat ibi, sed erant cuncta incorporea, licet speciem corporum habentia, & ideò ineffabilia. Circa sedentes verò splendor ab ipso procedens, similis arcui nubium tenebatur. Cum itaque à præfatis viris coram hac immensitate luminis, vbi mihi Maiestas Dei omnipotentis nemine monstrante esse videbatur, præsentatus fuisset, vox suavissima omni sonoritate clarior, quia mihi omne seculum visa est compleuisse, ab eadem Maiestate procedens, ad me facta est, dicens: Vade, & Martyrio coronatus ad me reuertaris. Ad quam vocem omnis conuentus Sanctorum, Deum hinc inde laudantium conticuit, atque submissis vultibus adorauit. Denique speciem, à qua hæc vox formata esset, prorsus non vidi. Post quam vocem tristis factus, quia ad seculum redire compellebar, sed de reuertendi promissione securus, cum prædictis ductoribus exinde remeabam. Qui mecum tam euntes, quam redeuntes, nihil locuti sunt, sed tam pio affectu in me respiciebat, quemadmodum mater vnicum filium contemplatur. Sicque ad corpus redij. In eundo verò ac redeundo, nec labor erat nec mora, quia quò tendebamus statim aderamus. Et licet aliqua visus sim de tanta dulcedine dulcedinum enarrasse; fateor tamen, quia nequaquam stylus tanta exprimere potuit, quanta animus sentit. Sed nec ipse animus sen-

*Martyrium
S. Ansgarij.*

fentit, ut fuit: quia illud esse mihi videbatur, quod oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit. Ex hac itaque visione, quam sicut ipse dictauerat verbis illius enarrauimus, præfatus Seruus Dei & perterritus & consolatus cœpit se sollicitius in diuino exercere timore, bonisque operibus de die in diem ardentius in hætere, spemque de Dei misericordia præsumere, quòd quadam ipse disponderet occasione, ut ad palmam Martyrij posset pertingere. Quod tamen quia corporaliter gladio imminente non contigit, qualiter in mortificatione crucis quam iugiter in suo corpore pro Christi nominis honore portauit, Deo miserante completum sit, cum de obitu illius narrare cœperimus, iauis explicabimus.

CAPVT III.

Qualiter in Oratorio Iohannis Bapt. per visionem IESVM CHRISTVM viderit, & ei peccata sua confessus sit.

Post hæc verò cum Magister fuisset Scholæ ad Sanctum Petrum, eundo vel redeundo ad claustrum consuetudinem sibi fecerat, in Oratorio Beati Iohannis Baptista: precibus secretius insistere. Itaque post duos annos superioris visionis quadam nocte visum *Visio S. Ansgarij tertia.* est ei, quod ad idem Oratorium causâ orandi diuertisset. Cumque ab oratione surrexisset, ecce vir per ostium veniebat, staturâ proce-
rus, iu-